

[Ebba Strange]

i dag skal drøfte, hvordan man kan ændre straffeloven, når det drejer sig om voldtægts-sager.

Jeg skal tilslutte mig fru Nathalie Linds bemærkning – jeg har sagt til hende, at den havde jeg tænkt mig at komme med – at det er ganske påfaldende, at vi har hele straffelovsrådet og oven i købet en sekretær, og det er kun mænd. Jeg tror så meget på forskellen mellem mænds og kvinders oplevelser af disse ting, at jeg tror, det kunne have tilføjet debatten i straffelovsrådet en anden dimension, hvis der havde været en kvinde til stede. Jeg vil ikke kritisere nogen af mændene, hverken i straffelovsrådet eller her i salen, for jeg tror, de har en udmærket og dyb og god forståelse for, hvor nedværdigende en voldtægt og et voldtægtsforsøg er for en kvinde. Men jeg tror alligevel, at debatten ligesom havde fået en lidt bredere dimension. Men det være så sagt fra min side også; så kan det være, justitsministeren kan overveje det næste gang, han skal nedsætte et udvalg.

Så vil jeg lige for at få det til side sige om de radikales forslag til ændring af straffeloven, at jeg har sympati for forslaget. Jeg vil tilslutte mig forslaget. Jeg var egentlig lidt i tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt eller måske overflødigt efter justitsministerens forslag, men jeg kan høre på det, justitsministeren har sagt, at han selv mener, at det kan være nødvendigt at foretage nogle yderligere korrektioner, og det vil vi i givet fald støtte.

Så vil jeg gå til justitsministerens forslag om ændring af straffeloven. Det rejser jo, som det også er kommet frem fra de andre ordførere, nogle ganske principielle spørgsmål.

Jeg skal sige, at fra socialistisk folkepartis side er vi tilhængere af en nedsættelse af strafferammerne og er tilhængere af en generel nedsættelse af strafudmålingen. Det er vi, fordi vi ikke har noget som helst belæg for og tro på, at bare vi sætter folk længe nok i fængsel, så lader de nok være med at begå forbrydelser. Det er der intet i kriminalhistorien der har vist os. Derfor tror vi ikke på, at vi forhindrer forbrydelser ved bare at gøre straffene længere. Det er klart, at der er en klar politisk modsætning mellem de tidligere ordførere og SF i den sammenhæng. Derfor kan vi tilslutte os den generelle tendens i ministerens lovforslag, som går på, at man fjerner minimumsbestemmelserne i de omtalte

paragraffer, og at man sætter en maksimumsgrænse på 6 år.

Men jeg vil godt sige, at vi i forlængelse af det, jeg her har sagt, er meget i tvivl om, hvorvidt disse stk. 2'ere, der er puttet på dels § 216, dels § 181 og dels § 288, hvorvidt de er nødvendige. Vi mener, at det var nok, hvis man standsede ved de 6 år og i helt særlig grelle tilfælde brugte straffelovens § 88, hvis der er andre forhold, der gør sig gældende. Jeg vil godt i min argumentation for det også støtte mig til det, straffelovsrådet selv skriver i deres betænkning på side 50:

»Det er efter rådets opfattelse vanskeligt at angive med større nøjagtighed, under hvilke omstændigheder forholdet henhører under det skærpede strafmaksimum.«

Og når selv straffelovsrådet har svært ved at sige, hvornår denne paragraf overhovedet skal bruges, så synes jeg, at vi skulle lade være at tage den med. Jeg mener simpelt hen, den er overflødig.

Jeg vil også godt sige, at når det drejer sig om voldtægtssager, har der ikke siden 1973 været idømt straffe på over 6 år, og det helt almindelige straffeniveau ligger på en 2-3 år. På den baggrund har jeg meget svært ved at se begrundelsen for, at vi skal op på de 10 år. Med hensyn til røverbestemmelserne mener vi også, at 6 år er rigeligt.

Så vil jeg godt sige noget særligt om § 218, da den nu også er taget med, og det er ikke nævnt her. Jeg ved godt, at ændringen i § 218 først og fremmest er taget med, fordi man vil have fjernet begrebet kvinde og har skrevet: den, der tiltvinger sig samleje med en eller anden. Men det har slået mig, at der i § 218 kun tales om den vold, der udøves uden for ægteskab mod en person, der er sindssyg eller åndssvag, eller som befinder sig i en tilstand, hvor man er ude af stand til at modsætte sig handlingen.

Nu sidder jeg i justitsministeriets ægteskabsudvalg og drøfter, hvorvidt vi skal ændre ægteskabsloven eller måske ophæve den. Denne bestemmelse er jo noget af det, der taler for, at så skal man da lade være med at gifte sig, for hvis den slags udnyttelse er tilladt inden for ægteskabets rammer, ville det da ærlig talt være bedre at være fri for at være gift med vedkommende, for så kunne man få ham anmeldt. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får ryddet ud i sådan nogle ting i en periode, hvor vi skal ændre ægteskabslov,